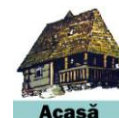

Apocalipsa 1:2

care a mărturisit cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, cele ce a văzut.

ὅς ἐμαρτύρησεν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα εἶδεν.

„care a mărturisit...” ὅς ἐμαρτύρησεν

Ioan ne spune el însuși că nu face altceva în această carte pe care o scrie decât să reproducă ceea ce Dumnezeu și Isus Hristos i-au făcut cunoscut. Mesajul acestei cărți este deci fidel cuvântului lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus Hristos, căci toate cele ce Ioan le-a cunoscut prin viziunea dată lui, le mărturisește aici.

Poziția apostolului Ioan, aceea de propovăduitor fidel al lucrurilor pe care Dumnezeu dorește a le face cunoscute oamenilor, ar putea provoca în noi reflecții cu privire la...

Cum se alcătuiește o predică

Există numeroase comentarii biblice care tind să explice după criterii pur raționaliste ideile transmise de cei ce au scris textele sfintelor Scripturi. Probabil că înclinația comentatorilor respectivi de a face asta vine de la faptul că ei înșiși procedează în felul acesta atunci când își propun să transmită altor oameni mesajul Scripturii: predicile lor ar fi probabil pline de demonstrații de logică și de analize literare și gramaticale. Vom întâlni deci destul de adesea comentarii care, de exemplu, explică folosirea unor concepte teologice făcând apel la educația de care s-a bucurat acel autor, care, chipurile, i-ar fi dat posibilitatea să se folosească de idei similare luate din sursele de cultură pe care le avea la îndemână, sau să reinterpreteze în chip foarte abil astfel de idei. Adeseori se extrag interpretări pornind de la metodele stilistice folosite de autor și se insistă în mod exagerat asupra intenției acestuia de a se folosi de astfel de instrumente pentru a da mai multă forță și culoare mesajului său. Ceea ce rezultă însă în mod evident în urma lecturii textelor Scripturii este faptul că forța principală care generează aceste lucrări este venită de la Dumnezeu: este un imbold aproape independent de voința personală a autorului, care-l face pe acesta să fie mai degrabă un simplu instrument al comunicării și nu creator de fapt al mesajului transmis.

Desigur, fiecare din autorii cărților Bibliei se folosește de un limbaj al său propriu, de un anumit stil, de un vocabular propriu - mai bogat sau mai sărac -, de elemente care sunt într-adevăr tributare culturii și educației lui. Dar eu cred că a interpreta înțelesurile mesajului transmis de autorul respectiv prin analizarea acestor detalii reprezintă o abordare greșită a Bibliei; nici unul din aceste elemente nu are vreo pondere în acest sens. Încă o dată, aceste elemente există, și, în lipsa lor, comunicarea vreunui mesaj inteligibil nu poate avea loc; dar înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu nu se realizează cu adevărat prin analiza resorturilor umane folosite în transmiterea lui. Așa cum spune chiar Scriptura într-un loc: „*nicio proorocie a Scripturii nu se tâlcuiește de la sine; căci nu prin voia omului a fost proorocia adusă vreodată, ci, mânați de Duhul Sfânt, oamenii au vorbit de la Dumnezeu.*” (2Petru 1:20-21)

Nu este nici o exagerare în cele declarate mai sus. Isus însuși spune că nu a venit în lume ca să facă sau să spună ceva de la sine însuși, ci toate câte le-a făcut și le-a spus vin de la Dumnezeu (Ioan 5:19; 8:26,38; 12:50; 14:10). Apostolii, la fel; cei care au fost în preajma apostolilor și care au rămas credincioși, la fel. (Două din cele mai notabile exemple sunt Marcu, care l-a însoțit pe Petru în lucrarea sa de răspândire a Evangheliei, și Luca, cel care s-a aflat adesea în preajma lui Pavel).

Ce putem spune însă despre noi, astăzi? Putem spune fără nicio rezervă că dacă este să urmăm învățăturile Scripturii ne vom afla și noi trăind în felul în care au trăit toți cei din acele timpuri, despre care Scriptura spune că au ajuns să fie parte din trupul lui Hristos, din biserica lui, *pietre vii, zidiți* ca să fie *o casă duhovnicească, o preoție sfântă, împărătească, o seminție aleasă, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al lui, ca să vestească puterile minunate ale celui ce i-a chemat din întuneric la lumina sa minunată* (1Petru 2:5,9). Parcurgând învățăturile Noului Testament, putem înțelege cum se desfășura în timpul apostolilor lucrarea de răspândire a cuvântului lui Dumnezeu și de creștere și întărire a bisericilor care se aflau atunci în lume. Totuși, nu este greu de constatat cât de mult s-au îndepărtat în timp foarte mulți oameni (care spun despre ei înșiși că

sunt creștini) de felul acela de viață a bisericii care era în ființă în timpul apostolilor. Dar, pe cât de constantă a fost de-a lungul timpului tendința oamenilor de a se depărta de învățătura curată a lui Dumnezeu, pe atât de neobosită a fost chemarea lui Dumnezeu către oameni să se întoarcă la adevăr. Și ce vom spune despre toate acestea? Nimic mai mult decât că trebuie să ne ferim de a aluneca de pe calea Domnului, cum au făcut-o în nenumărate rânduri înaintașii noștri și că suntem chemați să păstrăm cu scumpătate și sfințenie credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3).

Deci, cum se alcătuiește o predică? Care este rețeta unei predici „de succes”? Nu există nici o rețetă în acest sens - cel puțin nu de felul acela în care mulți oameni ar dori să aibă la îndemână. Cineva spunea că cea mai bună predică este Scriptura însăși, iar eu cred că așa este cu adevărat. Și iată că Scriptura este la îndemâna oricui. Nimic deci nu-i trebuie omului pentru a fi în stare să predice cuvântul lui Dumnezeu, decât dorința vie de a face acest lucru, dorință izvorâtă din focul credinței. Omul însuși va ajunge să fie mișcat de măreția lui Dumnezeu, de dragostea lui, de îndelunga lui răbdare, de înțelepciunea lui fără margini, de strălucirea vieții făgăduite celor credincioși, a cărei slavă oamenii au putut-o vedea în Isus Hristos. Atunci când va cunoaște aceste lucruri, omul nostru va ajunge să dorească să împărtășască și altor oameni ceea ce el însuși a descoperit, lucrurile de care el însuși a ajuns să fie puternic convins, iar puterea cu care el a ajuns să fie convins de lucrurile lui Dumnezeu va ajunge să fie transmisă și altor oameni, după măsura adâncimii urmelor pe care lucrurile minunate ale lui Dumnezeu le-au imprimat în propriul său suflet. Asta spune și apostolul Ioan în acest verset că este cartea Apocalipsei: dezvăluirea cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos, adică a tot ceea ce Ioan a văzut. Când astăzi omul credincios mărturisește înaintea oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, punând în această lucrare puterea propriei sale credințe, se cheamă că a alcătuit și a transmis o foarte potrivită predică celor ce-l ascultă. El nu trebuie să se îngrijoreze gândindu-se dacă predica sa a fost suficient de bună sau de eficientă, căci nu strădania lui de a realiza un astfel de obiectiv este cea care dă măsura impactului mesajului respectiv asupra oamenilor; măsura aceasta o dă forța cu care credința în Dumnezeu sălășluiește în inima acelui om. Diferența între o predică astfel alcătuită și o alta alcătuită după orice alte principii este aceea că predica omului care transmite mai departe cu credință vie cuvântul lui Dumnezeu - așa cum este el, neschimbat, necosmetizat - poartă în ea chiar puterea lui Dumnezeu, pe când cealaltă ar putea și ea să fie, de exemplu, o lucrare literară reușită, un eseu filosofic interesant, sau o colecție de gânduri frumoase, dar puterea ei nu mai este dumnezeiască, ci se va limita la puterile omenești, și, după cum este natura puterilor omenești, va lăsa în sufletul celui ce ascultă, urme ce nu vor putea depăși, de exemplu, entuziasmul pe care-l are omul atunci când a realizat o bună recoltă de pe ogorul său în acel an sau când a trecut un examen greu al vieții sau când a câștigat premiul cel mare la loterie.